Ο ΖΩΕΜΠΟΡΟΣ

(Φανταστικὸν διήγημα)

Μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ εἰς Καλαμάκιον ἀναχωροῦντος ἀτμοπλοίου διεκρίνετο καὶ φουστανελλοφόρος τις ρωμαλέος τὸ σῶμα, τὴν δὲ μορφὴν ἐμβριθής. Τὸ ἀτμόπλοιον εἶχεν ἐξέλθει ἤδη τοῦ Πειραϊκοῦ λιμένος· πάντες οἱ ἐπιβάται ἐκινοῦντο, συνωμίλουν, ἐγέλων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ μόνον αὐτὸς ἱστάμενος πλησίον τοῦ τροχοῦ τοῦ πηδαλίου, ἐστηρίζετο σιωπηλὸς ἐπὶ τῆς χονδρῆς βακτηρίας του καὶ προτήλου τὸ βλέμμα πέραν εἰς τὸ βάθος τὸ ὁρίζοντος, ὅπου ἐφαίνετο ὁ Λυκαβηττὸς καὶ ἡ Ἀκρόπολις. Ἐν τούτοις εἷς τῶν ἐπιβατῶν, γέρων κτηματίας ἐκ Κορίνθου, πλησιάσας τὸν σοβαρὸν φουστανελλοφόρον ἀπέτεινε πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον μετ' ἀφελοῦς οἰκειότητος:

— Ἡ εὐγενία σου ταξειδεύεις γιὰ τὸ Μωριὰ ἢ γιὰ τὴ Ρούμελη;

— Γιὰ τὸν Μωριᾶ, ἀπήντησεν ἀνασκιρτήσας ἐκεῖνος.

— Ποῦ θὰ 'πῇ εἶσαι μωραΐτης.

— Ὄχι, ρουμελιώτης.

— Δέν μου χαρίζεις τὄνομά σου;

— Χαράλαμπος Τριμπούκης,

— Καὶ πᾶς γιὰ δουλειά;

— Ναί· εἶμαι...ζωέμπορος.

Ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν οὕτω καὶ δὲν ἤργησε νὰ φθάσῃ καὶ εἰς τὰ περὶ πολιτικῆς. Ὁ κορίνθιος κτηματίας ἦτο σφόδρα ἀντιπολιτευόμενος· ὁ ζωέμπορος ἐφαίνετο ὑπερασπιζόμενος τὴν κυβέρνησιν.

— Οἱ φόροι αὐτοὶ μᾶς ἔσβυσαν, μᾶς ἐβούλιαξαν, ἡ ἐπιστρατείαις καὶ ἡ ἐφεδρείαις μᾶς ἐρρήμαξαν τὰ σπίτια μας· ὅλος ὁ Μωριᾶς κλαίει τὴ μαύρη του μοίρα μ' αὐτὸ τὸν διάβολο ποῦ ἔχωμε ἐπάνω 'ς τὸ κεφάλι μας, ποῦ νὰ μὴν τὸν εὕρῃ ὁ χρόνος.

— Μὰ δὲν πταίει ἡ κυβέρνησις οὐδὲ τὰ πρόσωπα· ἡ ἀνάγκη, βλέπετε...

— Ποιὰ ἀνάγκη, ποῦ νὰ τοὺς φάῃ ἡ ἀνάγκη...Ἤθελε, λέει, νὰ κάνῃ περιήγησι 'ς τὸν Μωριᾶ· θαρρεῖ πῶς εἶνε Θεσσαλία ἐδῶ· ἄμ δὲν παίρνει τὰ μοῦτρα του νὰ κοπιάσῃ;

— Καὶ πῶς; ἠρώτησε μάτην προσπαθῶν νὰ καταστείλῃ τὴν ἀνησυχίαν του ὁ ζωέμπορος, πιστεύετε καὶ σεῖς τὰ περὶ σημαιῶν γραφέντα ψεύδη;

— Τί σημαιῶν καὶ ξεσημαιῶν; δὲν ἔχω ἀνάγκη ἐγὼ νὰ διαβάσω ἐφημερίδες· ζῶ 'ς τὸν τόπο καὶ τὰ ξέρω. Ξέρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου ἀκόμη. Νὰ εἶχα τώρα 'μπροστά μου τὸν Τρικούπη σου αὐτόν, τὸν ἅρπαζα καὶ τὸν ἔρριχνα 'ς τὴ θάλασσα.

Ὁ ζωέμπορος ὠπισθοχώρησεν ὠχριάσας καὶ συνέσφιξε τὴν ῥάβδον του· ἀλλὰ μειδιῶν αἴφνης:

— Δὲν εἶσθε δὰ καὶ τόσον δυνατὸς διὰ νὰ πετάξετε αὐτὸ τὸ θηρίον εἰς τὴν θάλασσαν.

— Μπᾶ, ἔννοια σου καὶ θὰ μὲ βοηθοῦσαν ὅλοι οἱ ἐπιβάται γιὰ μιὰ τέτοια ἅγια δουλειά. Αἴ δὲν λέω καλά; ἐφώνησε πρὸς τοὺς πέριξ καθημένους· ἂν ἦταν νὰ ρίξω τὸν Τρικούπη μεσ' 'ς τὴ θάλασσα ποιὸς θὰ μὲ βοηθοῦσε;

— Ἐγώ, ἔκραξε πελώριός τις καπνοπώλης, ποῦ μᾶς ἐφόρτωσε σὰν γάϊδαρο τὸν καπνὸ μὲ φόρο.

— Ἐγώ, προσέθηκε τείνων τὴν πυγμὴν ἐρυθρόρρινος ταβερνάρης, ποῦ μᾶς σκλάβωσε τὸ κρασί.

— Ἐγώ, ἐγώ, ἐγώ, ἀπήντησαν ἔτι μετὰ προθυμίας εἴκοσι φωναὶ ἄνευ δικαιολογητικῶν λόγων.

— Κ' ἐγὼ λοιπὸν θαρρεῖτε πῶς δὲν θὰ βοηθοῦσα; προσέθηκε τέλος ἀρειμανία τις καὶ κομψευομένη φεσοῦ κινοῦσα ἀπειλητικῶς τὸ ὀμβρελίνον της. Τρίχα, τρίχα θὰ τοῦ μαδοῦσα τὸ μουστάκι τοῦ μασκαρᾶ, ποῦ μᾶς ἔβανε φόρο καὶ φόρο καὶ τελώνια καὶ παρατελώνια 'ς τὴς ντανέλλαις καὶ 'ς τὰ φουστάνια, νὰ μὴν μπορῇ νὰ ντυθῇ κατὰ πῶς πρέπει μιὰ νοικοκυρὰ ἀξιοπρεπής.

Ὁ Χαράλαμπος ἤλλαζε χρώματα εἰς ἑκάστην ἐπιφώνησιν ὡς ἄνθος ὀρτενσίας. Ἀλλ' εἷς τῶν παρισταμένων ἀνεφώνησεν αἴφνης ἔκπληκτος:

— Καλὲ ἔχει δίκαιον αὐτὸς ὁ κύριος μὲ τὴς φουστανέλλαις νὰ εἶνε τρικουπιστής.

— Γιατί;

— Μοιάζει τὸ μοῦτρο του φοβερὰ μὲ τὸ μοῦτρο τοῦ Τρικούπη.

Ὁ Χαράλαμπος ἤρχισε νὰ τὰ χάνῃ.

— Ἔχετε λάθος, ἐτραύλισεν, ἐμένα οὔτε συγγενής μου εἶνε, οὔτε γνώριμός μου κἄν.

— Μπᾶ, μπᾶ, εἶπε προπετῶς ἡ φεσοῦ, τέτοια μούτσουνα ἔχει ὁ πρωθυπουργός; Μάγια μου ὠμμορφιαίς!..

Ὁ δὲ ζωέμπορος ἐξηκολούθει διαμαρτυρόμενος ἐνῷ περίεργα προσηλοῦντο ἐπ' αὐτοῦ τὰ βλέμματα τῶν ἐπιβατῶν ὅλων.

— Καὶ ἔπειτα νὰ σᾶς 'πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ ἐκ πεποιθήσεως μόνον ὠμίλησα ὑπὲρ τῶν μέτρων τῆς κυβερνήσεως ἐν μέρει...

— Καθόλου! ὅλα της εἶνε στραβὰ καὶ ἀνάποδα, ἐκραύγαζε στεντορίως ὁ οἰνοπώλης.

— Πιθανόν, πολὺ πιθανόν, εἶπε ταπεινῶς ὁ Χαράλαμπος. Ὅσον διὰ τὸ ἄτομον τοῦ πρωθυπουργοῦ... οὔτε τὸ ἐκτιμῶ, οὔτε τὸ ὑπολήπτομαι...

— Εἶν' ἕνα χαμένο κορμί, εἶπεν ὁ Κορίνθιος.

— Πολὺ πιθανόν.

— Θαρρεῖ πῶς τὰ ξέρει ὅλα καὶ δὲν ξέρει νὰ μοιράσῃ δύο γαϊδουριῶν ἄχυρο, ἀνέκραξεν ἕτερος.

— Πιθανώτατον.

— Εἶνε χοντροκέφαλος καὶ πεισματάρης σὰν μουλάρι, προσέθηκε θρασέως ὁ καπνοπώλης.

— Ὅλα εἶνε πιθανά· ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω..... Τί μὲ μέλει δὲ τὸ κάτω κάτω διὰ τὴν πολιτικήν, ἂς εἶνε καλὰ τὰ βιόλια μου καὶ τἄλογά μου.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐν μέσῳ γενικοῦ ψιθυρισμοῦ, ὅτι αὐτὸς ὁ φουστανελλᾶς ὁ ζωέμπορος ὁμοιάζει πολὺ τοῦ Τρικούπη, κατῆλθεν εἰς τὴν κοκέτταν του προφασισθεὶς ὅτι ἤρχισε νὰ τὸν πιάνῃ ἡ θάλασσα καὶ δὲν ἀνεφάνη πλέον.

. . . . . .

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν περὶ λύχνων ἀφὰς μία ἅμαξα ἐστάθμευε πρὸ τῆς θύρας τοῦ πρωθυπουργικοῦ οἴκου καὶ ἐξ αὐτῆς φουστανελλοφόρος τις κατῆλθε.

— Ὁ κύριος Πρόεδρος λείπει· εἶνε σὲ ταξεῖδι, εἶπεν ὁ κλητήρ.

— Κάνε τὴ δουλειά σου, Μῆτσο, ἐγὼ εἶμαι, ἀπήντησεν ἐκεῖνος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον πρὸς μεγίστην ἔκπληξιν τοῦ κλητῆρος.

Ἀνελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἀψοφητὶ ἐρρίφθη κατάκοπος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Τίποτε, τίποτε, ἐψιθύρισε περίλυπος. Καὶ μὲ ὅλην τὴν καλὴν συμβουλὴν τοῦ θείου Ἀποστόλη, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔφερε καὶ ταῖς φουστανέλλαις αὐταῖς ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, ἀδύνατον νὰ ταξειδεύσω εἰς Πελοπόννησον incognito. Ὅλοι μὲ γνωρίζουν ἀπὸ τὰς φωτογραφίας μου, ἀπὸ τὰ παλαιὰ σιγαρόχαρτα ποῦ μὲ εἶχαν ζωγραφισμένον, ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ Ἀσμοδαίου. Τί ὑποφέρει κανεὶς ὅταν εἶνε ἔνδοξος!... Ἡ κοινὴ γνώμη εἶνε ἐναντίον μου· δὲν ἔχω κανένα φίλον ἐκτὸς τῶν ὑπαλλήλων μου καὶ ἂν ὑπὸ τὴν φουστανέλλαν ἀναγνωρισθῶ φοβοῦμαι μὴ πάθω ὅτι ὁ ὄνος τοῦ μύθου ὁ περιβληθεὶς δορὰν λέοντος. Ἔλαβα τοιοῦτον μάθημα μέσα εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, ὥστε χωρὶς νὰ ἀποβιβασθῶ κἂν εἰς τὸ Καλαμάκι ἐγύρισα ὀπίσω μὲ τὸ ἴδιον. Κατάρα αὐτὸ τὸ ταξεῖδι τῆς Πελοποννήσου. — Ἂς μηνύσω τοῦ Βαρελίδη. Πρέπει νὰ τὸ οἰκονομήσωμεν ἐν τούτοις ὅπως ἠμπορέσωμεν.

. . . . . .

Τὴν ἑπομένην πρωΐαν ἡ Ὥρα ἀνέγραφε ὡς πρώτην εἴδησιν τὰ ἑξῆς:

«Διὰ τοῦ χθεσινοῦ ἀτμοπλοίου ἀπῆλθεν εἰς Πελοπόννησον ὁ κ. πρωθυπουργός. Μεθ' ὅλας δὲ τὰς φωνατκίας τοῦ ἀντιπολιτευομένου τύπου, ἔτυχεν ἀρίστης ὑποδοχῆς ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ καὶ πλεῖστοι τῶν ἐπιβατῶν συνωμίλησαν ἐγκαρδίως μετ' αὐτοῦ, μολονότι οὐδεὶς τὸν ἀνεγνώρισε, διότι ἐταξείδευεν ὅλως ἀνεπισήμως καὶ incognito. Ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἕνεκεν λόγων ὑπηρεσίας ἀπέσχε νὰ ἐκτείνῃ πέραν τοῦ Καλαμακίου τὸ ταξείδιόν του, ὅπερ προεμηνύετο θριαμβευτικὸν καὶ ἐπανῆλθε διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου τὴν ἑσπέραν.»

ΠΕΡΙΑΡΟΜΟΣ.